

ДИЛЯН БЕНЕВ ПРИМКАТА

chitanka.info

Нуждата от пари, като нещо обичайно за всички сродни на него, го бе ударила тъй силно, че и той като тях, за да оправдае смисъла си, ден след ден четеше обявите за работа и намери най-после една, и получи искрица надежда.

Отиде направо на място, където му казаха, че се искаше да разнася рекламни листовки по кутиите на блокове и къщи, срещу служебни билети за рейс и заплащане десет лева на ден.

Разбира се, това го устройваше, щом добре знаеше, че най-нетърпимо бе да работи на едно място, без да мърда. От това и молбата му да почне.

И тъй, на другия ден беше на линия. А там имаше много други като него, които бяха от друг сой — въпреки че в случая му се водеха колеги. Дадох му нужното количество листовки, както и карта на обектите, които трябваше да отбележи, след като ги мине. После взе автобуса и бързо се озова на определеното място, почвайки от входовете на всеки блок. А указанията бяха да се слага във всяка кутия, без да се прескача. С което се съобрази. Че как иначе? Нали беше нов, и нямаше мърдане. Затуй съвестта му зорко бдеше. Но проблемът в случая се видя, че листовките бяха големи и нужно бе да се сгъват на четири, което забавяше процедурата. А трябваше да се бърза. Нали времето летеше — а работа колкото щещ. И той, както си бе трудноподвижен с две чанти в ръце, надмогвайки себе си, постепенно доби рутина и след щурма на няколко блока не усети кога стана два следобед и му дойдоха на проверка. Много се вълнуваше, но нямаше забележки. Това го импулсира. Сетне му връчиха още един пакет, казвайки му изрично да не подмине и един вход. И си тръгнаха. Нямаше никакво време за губене. Като обядва за нула време на крак, продължи бойното си дело. Обаче номерацията на блоковете беше така несвързана, че и с гледане по карта пак се оказа трудно да ги намери. Добре, че пита тоз-оня и се справи за сметка на времето, което губеше. Но пък за негово щастие в няколко входа не му отвориха и де факто го облекчиха.

Бе благодарен на късмета си. Иначе щеше ли да смогне? Абсурд! Макар че действаше като истински перко на твърде високо темпо, без да смее да почине. Щом, съзнавайки, че за времето от сутринта изоставаше с работата — това съвсем го хвърли в тревога. И вече свършвайки тук надвечер, веднага се прехвърли в района на къщите. А

там си беше по-голяма играчка. Далеч повече се ходеше за по-малко бройки, а беше твърде изморен. Пък и както не обичаше кучета — във всеки двор по едно! Естествено, за да не вземат да го ухапят — хвърляше листовките на дистанция през оградите и бързо се изнасяше като някой криминален — докато не пусна и в последния двор. И вече грохнал, останал без крака в осем вечерта, той се върна във фирмата.

А там още по вида му проявиха задоволство и му платиха. Беше горд със себе си, изпадайки в онова чувство на опиянение за добре свършена работа, че като се върна вкъщи, не усети кога бе заспал доста преди нормалните хора, за да бъде годен на идващия ден.

А той се оказа по-труден от първия от факта, че бе на друго място, с повече блокове. Но въпреки проверката, всичко мина добре и спокойно продължи до пълно трупяване. Пък и през следващите дни никой не идваше, което бе атестат за неговото утвърждаване. Тъкмо затова много скоро му се падна по-голям район.

Естествено тъй го натовариха с пакети, че едвам смогна да се качи на рейса. Там с пристигането си на място, за да работи бързо, той скри доста от тях в едни храсти и стартира по кутиите. За беда повечето бяха задръстени с листовки от предния ден и докато напъха новите, съвсем се изнерви. Но гонейки разписание, нямаше право на униние.

И след три часа ходене по мъките пак се върна до храстите за още рекламки. Сетне продължи и щом влезе в един вход, един дебеловрат му вдигна такъв скандал да не слага — сякаш бе най-виновният човек, задето си вади хляба с тях.

Само дето не го гръмна! За което му беше благодарен. Уби му се желанието за работа. А времето тъй напредваше, че и робот да бе, нямаше да смогне. Но се успокои, че не му дойдоха на проверка, и реши, че каквото стори за днес, туй ще е. Пък ще отбележи на картата, че е минал навсякъде. Както и направи. На десетия час се върна във фирмата.

Обаче с отчитането му го изгледаха скептично, като му казаха, че броят на листовките, с които беше, е по-малък от кутиите в района. И щом не се е обадил да дойдат и оставят още, значи ги е излъгал. Това им беше примката. Веднага го взеха със служебната кола, за да се убедят на място, където за малшанс избраха най-трудния блок с по

шест входа. Минаваха по тях с такава педантичност, гледайки всяка кутия — за да го третираат като последното нищожество.

А в тази фирма имаше голямо текучество. Неслучайно плащаха за ден. Невъзможно бе да се свърши за осем часа, без да излъжеш. Затова всички лъжеха. Пък който се хване. Но тяхната лъжа идваше и затуй, че от фирмата ги лъжеха с парите. А такава работа се оценяваше най-малко за двайсет лева. И всеки път на различни места, за да не могат да свикнат, разнасяйки неща, за които хората тъй роптаеха, че да станат той и колегите му обект на множество конфликти, изложени на стрес — В ИМЕТО НА ЕДНА РОБСКА ЕКСПЛОАТАЦИЯ, ОТ КОЯТО ПРОЗИРА И САМАТА НИ ОРИС НА НАРОД!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.